

[Svend Auken]

har arbejdsministeren som den gode sags gode vogter hæget om, ja, nærmest ruget over denne sag i tre måneder i arbejdsministeriet, og så er det jo dejligt, at der kommer et æg ud af det, som nu kan vurderes af andre i offentligheden. Jeg vil altså gerne på mit partis, og jeg tror et folketingsflertals vegne sige arbejdsministeren tak for, at de beslutninger, folketinget traf for seks måneder siden, vil den nuværende regering rejspekttere og føre ud i livet.

Så sagde hr. Dyremose, at vi var enige om at betragte det som det vigtigste mål for den nuværende regerings politik at fremme beskæftigelsen. Det var vist ikke det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at man ikke kunne anklage den nuværende regering for direkte at ønske arbejdsløshed, men hvis man skal til at tale om prioriterede mål, så behøver hr. Dyremose vist kun én gang at læse den karryfarvede redegørelse for investeringsprogrammet igennem for at se, at det lavest prioriterede mål i den økonomiske politik for regeringen er bekæmpelsen af arbejdsløsheden.

Til hr. Ivar Hansen vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, han nogen sinde har haft tid, mulighed eller lejlighed til at gennemlæse de meget omfattende beskæftigelsesplaner, som også regeringer, hr. Ivar Hansen har haft sæde i, har vedtaget i årenes løb, for hvis han havde haft mulighed for at læse disse redegørelser, ville han se, at disse beskæftigelsesplaner ikke indeholder beskæftigelse i den offentlige sektor, men tværtimod for det halve beløbs vedkommende i den nugældende plan direkte satser på investeringer i erhvervslivet enten i form af fremme af erhvervspolitikken direkte – de forskellige ordninger under industri- og landbrugsministeriet og fiskeriministeriet – eller gennem skattelettelser, og at den anden halvdel af beskæftigelsesplanerne tager sigte på sanering og byfornyelse, på hele energipolitikken og på de unges erhvervsmæssige uddannelse. Hvis det er den slags beskæftigelsesplaner, hr. Ivar Hansen aldrig vil høre tale om i fremtiden, lover det i sandhed ikke godt.

Så siger fru Lone Dybkjær, at det radikale venstre ikke har været med til at diskutere den økonomiske politik med regeringen, de har kun fastlagt finanspolitikken og indkomstpolitikken. Da det imidlertid er de to eneste instrumenter, regeringen vil spille på, må man jo nok sige, at det radikale venstre

har været med til at diskutere udformningen af den økonomiske politik.

Så vil jeg gerne takke hr. Arne Bjerregaard for, synes jeg, et meget ærligt indlæg. Hr. Arne Bjerregaard sagde nemlig som ordfører for et af regeringspartierne, at regeringens politik overhovedet intet havde at gøre med den rentesænkning, der var sket i det danske samfund i de seneste måneder. Det var en klog, en realistisk og efter min mening en meget let dokumenterbar udtalelse. Det, der er sket på renteområdet, er jo alene, at der for Danmarks vedkommende er sket en delvis – en delvis – tilpasning til det sænkede renteniveau i udlandet.

Og så til finansministeren. Vi tvivler ikke på, at finansministeriet er parat til at lave prognoser med hensyn til den almindelige udvikling i fremtiden. Det er ikke det, vi antyder eller mere end antyder at finansministeren ikke vil være med til. Det, vi antyder og mere end antyder at finansministeren ikke vil være med til, er at beregne virkningerne af regeringens politik. Det er klart, at den faktiske beskæftigelse og arbejdsløshed påvirkes af konjunkturforskel i udlandet og mange andre forhold, som man ikke kan laste den siddende regering for, men det, vi ikke kan vriste ud af den siddende regering, er en beregning af, hvordan dens egen politik virker.

Andre har derimod foretaget disse beregninger, og de viser, at der som følge af regeringens politik ikke vil ske en forbedring af beskæftigelsen i 1983, men et direkte fald, og ikke i den offentlige sektor først og fremmest, men i den private sektor, og jeg er bange for først og fremmest i konkurrenceceerhvervene, når man lige ser væk fra byggeriet, som jo bliver meget hårdt ramt.

Finansministeren kunne i opposition lave fine beregninger over stort set den samme politik. VK-planen, som jo nu gennemføres, gav i sin tid 140.000 arbejdspladser, og der var mange andre elegante regnestykker. Men nu, hvor man sidder på regeringsmagten, kan vi altså ikke få en beregning af, hvordan denne politik virker.

Så vil jeg gerne til finansministeren sige lidt om kombinationen af en hård indkomstpolitik, en hård finanspolitik, en stramning med hensyn til ansættelser i den offentlige sektor og en afvisning af at tage initiativer på andre områder.